

50 e Nieuwsbrief mei 2024 Werkgroep Hospitaleren Roncesvalles

*Wanneer u de nieuwsbrief van de WHR niet langer wenst te ontvangen of bij **wijziging van uw (e-mail en/of adresgegevens) dit graag doorgeven aan de WHR:***

wg.roncesvalles@santiago.nl

De WHR is in principe alleen bereikbaar op bovenstaand email adres. Gebruik dus niet de privé emailadressen, want soms wordt de vraag dan pas in een later stadium beantwoord. Alle werkgroep leden hebben toegang tot dit mailadres, zodat er direct gehandeld kan worden.

Diedrick Jansen Voorzitter vanaf 1 mei 2024

An Pikker, penningmeester,

Janine Verhaaf-Maaskant . secretaris,

Hans Perik, planner, assistent planner : Bert de Stigter

Peter Stoks , P.R. assistent P.R. : Nico van der Steen

Noortje Spekman-Waasdorp, Handboek, Libro en Nieuwsbrief .

Herman Velvis, afgevaardigde vanuit het Bestuur.

Nieuws van de werkgroep

Queridos amigos hospitaleros,

Een periode van zes jaar als lid van de werkgroep hospitaleren in Roncesvalles sluit ik nu af.

Toen men mij, na ruim twee jaar het secretariaat te hebben bemand, vroeg

werkgroepvoorzitter te worden (bij gebrek aan andere kandidaten) heb ik daarmee ingestemd. Binnenkort word ik 75 jaar. Bij mijn aantreden als voorzitter heb ik al aangegeven dat ik in het jaar waarin ik 75 word mijn vrijwilligerstaak wil overdragen aan een opvolger. Diedrick Jansen is nu de nieuwe voorzitter van de WHR. Hij stelt zich elders in deze nieuwsbrief aan jullie voor. Ik wens hem een hele mooie, zinvolle en vruchtbare tijd toe.

Het was plezierig samenwerken met mijn mede-werkgroepleden, met alle hospitaleros door de jaren heen en met de vrienden van het Colegiata en de Albergue in Roncesvalles. Dankjewel allemaal daarvoor en veel dank ook voor het vertrouwen dat jullie in mij stelden. Mooie tijden hebben we samen mogen beleven; moeilijke periodes (langer of korter) waren er soms ook, denk aan de Coronajaren, toen de werkgroep beslissingen moest nemen over zaken waar we nog nooit eerder mee te maken hadden.

In 2014 ben ik voor de eerste keer gaan hospitaleren in de Albergue de Roncesvalles. In de laatste periode van dit jaar ga ik daar voor de dertiende keer heen, samen met Mieke, mijn vrouw en nog drie compañeros. Ook dat zal een afsluiting voor Mieke en mij zijn.

Nee, ik ga niet achter de geraniums zitten, er is nog vrijwilligerswerk genoeg te doen. Maar ik onderschrijf graag de woorden die ik enige tijd geleden hoorde van een collega-werkgroepvoorzitter: 'Ik wil dan wel te voet of op de fiets – in de buurt van waar ik woon - naar die vrijwilligersactiviteit kunnen gaan!'

Blijf plezier halen uit jullie goede werk als gastvrouw en gastheer in de Albergue. Een warme groet aan jullie allen en tot de najaarsbijeenkomst in november!

Henk Trimbach

Woensdag 1 mei

Tijdens de reguliere WHR vergadering heeft Henk Trimbach afscheid genomen als voorzitter door het overhandigen van een mooie oude voorzittershamer aan de nieuwe voorzitter.

Daarna heeft de WHR tijdens een gezellige lunch afscheid genomen met het overhandigen van een zilveren speld en gegraveerd glas door Herman Velvis namens het Genootschap en met diverse andere cadeaus van de leden van de WHR .

De nieuwe voorzitter

Diedrick Jansen

Op 1 mei a.s. neem ik het stokje als voorzitter van de Werkgroep Hospitaleros Roncesvalles over van Henk Trimbach. Ik wil Henk hartelijk bedanken voor alle inspanningen die hij in de afgelopen jaren als voorzitter en secretaris heeft verricht. Henk heeft, met zijn mede werkgroep leden, in de afgelopen jaren een belangrijke bijdrage geleverd aan de verdere verbetering van de structuur en de organisatie van de werkzaamheden van ons allen in Roncesvalles en aan het verstevigen van de relatie van het Genootschap en de werkgroep met het Colegiata en haar medewerkers in Roncesvalles.

Tot oktober 2023 heb ik gewerkt als coördinator van (inter)nationale onderwijs vernieuwingsprojecten in het MBO. Mijn uitgangspunt daarbij is altijd geweest dat mensen gezamenlijk staan voor een klus. Je verdeelt daarbij alle werkzaamheden die gedaan moeten worden zo goed mogelijk onder elkaar, rekening houdend met ieders kennis en kwaliteiten. In de regiocommissie Breda-Tilburg werken wij al een aantal jaren tot onze tevredenheid op deze manier samen. Mijn uitgangspunt, en dat van de werkgroep, is dat de herberg en het hospitaleros in Roncesvalles 'gewoon goed' geregeld en georganiseerd moeten zijn. Voor veel pelgrims

is de etappe naar Roncesvalles hun eerste etappe op de Camino; de opvang in de herberg moet dan goed verlopen, aansluiten bij de verwachtingen van het Colegiata en pelgrims de noodzakelijke energie en inspiratie geven voor het vervolg van hun route.

Ik ben onder de indruk van hetgeen ieder jaar opnieuw door een grote groep hospitaleros in Roncesvalles wordt gepresteerd. Ik realiseer mij ook dat dit niet altijd gemakkelijk is. Elke dag opnieuw, gedurende 2 weken, met een groep mensen die elkaar soms niet of nauwelijks kent, hard werken en vele pelgrims een goede ontvangst bieden is een taak en een verantwoordelijkheid die niet onderschat moet worden.

Ik heb in 2010 in de 'oude' herberg geslapen toen ik van Cahors in Zuid - West Frankrijk naar Santiago de Compostela ben gelopen. Ik kan mij het enthousiaste onthaal van de Nederlandse hospitaleros nog erg goed herinneren. In latere jaren ben ik samen met mijn vrouw Jeanine van Porto naar Santiago gelopen en eerder al hebben wij een deel van de route tot Le Puy aangelegd. Wij hebben het Camino virus inmiddels ook aan onze jongste dochter overgegeven die in 2020 van Porto naar Santiago is gelopen. Of wij ook onze andere 2 kinderen en onze 2 (bijna 3) kleinkinderen hebben besmet, valt nog te bezien.

Na mijn gang naar Santiago ben ik op allerlei manieren actief geworden in het Genootschap, in de regio Breda – Tilburg, in de 'oude' Stichting Pelgrimsvrienden en nu dus in de WHR.

Een belangrijke taak van de werkgroep bestaat m.i. uit het inspireren en enthousiasmeren van hospitaleros en hen zoveel mogelijk vasthouden zodat zij willen blijven hospitaleros. Desondanks is ook aandacht voor de permanente verversing van groep hospitaleros noodzakelijk.

Ik wens degenen die nog gaan hospitaleros in 2024 een hele mooie tijd toe in Roncesvalles en hoop jullie allemaal te zien tijdens de terugkomdag eind van dit jaar.

Diedrick Jansen

Assistent planner Bert de Stigter

Mijn naam is Bert de Stigter, 59 jaar oud, getrouwd en vader van 3 kinderen en sinds kort opa van 1 kleinkind.

Twee jaar geleden heb ik een aantal maanden verlof genomen en ben vanuit mijn woonplaats in Rheden naar Santiago gelopen. Een geweldige ervaring waar ik nog dagelijks aan terug denk en die me vaak ook nog emotioneert. Op die lange voetreis heb ik als pelgrim ook 1 keer overnacht in Roncesvalles. Inmiddels ben ik ook alweer een keer naar het klooster teruggekeerd maar deze keer als hospitalero. Ook dit was een bijzondere ervaring. Ik vind het geweldig om ook deze kant

te beleven en de Camino met een team voor anderen te mogen faciliteren.

In het dagelijkse leven ben ik werkzaam voor het software bedrijf Zermelo. Met behulp van deze software kan je onder andere roosters maken binnen het onderwijs.

Toen Hans Perik (de roostermaker voor het hospitaleren in Roncesvalles) aangaf dat hij zoekt naar iemand die hem op termijn zou kunnen vervangen hoefde ik ook niet lang na te denken en heb aangegeven dat ik graag mijn ervaring met het maken van roosters wil aanbieden.

We gaan samen kijken hoe we dat klusje in de toekomst gaan klaren. Ik heb er zin!

Assistent PR Nico van der Steen

Mijn naam is Nico van der Steen. Ik ben getrouwd met Jenny en samen hebben we 2 kinderen en een kleinkind.

In 1996 las ik op vakantie in Vezelay een bordje over de route naar Santiago. Het voornemen ontstond om ook eens die wandeling te doen. Na pensionering dan. Maar ja, wachten tot je pensioen op iets wat je uiteindelijk niet leuk vindt?

In 2011 besloot ik om eens een weekje te proberen. Weer thuisgekomen was ik een maand lang van de kaart. En de rest is geschiedenis.

Datzelfde overkwam me met het hospitaleren in Roncesvalles. Wat een voorrecht om in zo'n omgeving je steentje bij te dragen. En ook nog eens hartstikke leuk.

Toen ik werd gevraagd voor de WHR heb ik daar best over moeten nadenken. Het is toch maar mensenwerk en als er een keer "ellende" is, dan komt dat op het bordje van de werkgroep. Aan de andere kant ben ik eigenwijs genoeg om te denken dat ik een positieve bijdrage kan leveren.

Uiteindelijk gaat het erom dat wij als hospitaleros het onze pelgrims naar de zin maken en dat in een veilige en prettige omgeving voor onszelf. Laten we er dus samen voor gaan.

Herman Velvis,

Is al een tijdje lid van de werkgroep en tevens bestuurslid van het Genootschap

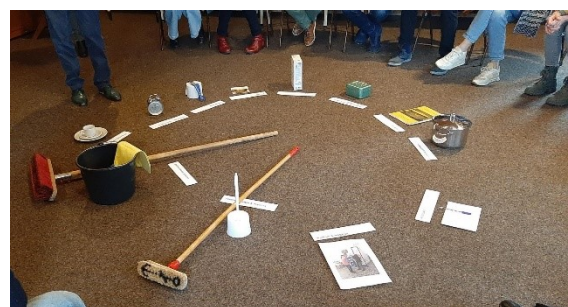
Wie ben ik,
Ik ben Herman Velvis en vertegenwoordiger van het bestuur in deze dynamische werkgroep.
Geboren in Maastricht en tik de 69 aan.
Getrouwd met Marchien en ouders van drie kinderen die hun weg, met wat obstakels, uiteindelijk hebben gevonden. Niet te ver van Haren waar wij met veel plezier nog steeds wonen.
Helaas met pensioen gegaan. Ik had een mooie inspirerende baan bij het UMCG in Groningen.
Vele omzwervingen gemaakt waarbij het (langdurig)verblijf in Caraïbisch Nederland veel impact heeft gehad.
En soms zit het even niet mee en ben met mijn Camino begonnen van Vezelay naar Fatima (via Santiago). Een pelgrimage die veel invloed heeft gehad over dat wat ik nu met veel plezier doe bij het Genootschap.
De cursus Hospitaleren samen met Jan Willem van der Valk binnengehaald met het FEAACS (Federación Española de Asociaciones de Amigos del Camino de Santiago) certificaat.
En zo ging het verder met hospitaleren in brede zin.
In een later stadium toegetreten tot het bestuur met een prachtige portefeuille. Daar waar ik mijn hele energie in kwijt kan en vooral.....met overtuiging!!

Ik hoop nog lang deze werkgroep te mogen ondersteunen vanuit het bestuur.

Nieuwelings dag 17 februari jl. in Holten

Het was een geslaagde dag met ruim 40 nieuwelingen die geïnformeerd werden door de WHR met een mooie Power Point presentatie en een leuk attributen spel in de middag. We hopen dat iedereen enthousiast het komende seizoen aan de slag gaat in Roncesvalles.

Er is een overzicht gemaakt door de WHR van taken die een Jefe allemaal moet regelen tijdens de Roncesvalles periode.

Deze zijn te vinden in de "WAT ZOEK JE" map op de laptop.

Op vrijdag 12 april jl. is oud Hospitalero van het eerste uur, Frans Brons overleden.

Wij herinneren hem als een markant figuur, die altijd aanwezig was bij de ALV van het Genootschap. Hij was een van de eerste Hospitaleros en betrokken bij de samenwerking vanaf 2003 met het Colegiata.

Kascommissie

Voor het lopende boekjaar 2024 zoekt de WHR 3 Hospitaleros die **begin 2025** de financiën van de WHR gaan controleren.

Het is de bedoeling om jaarlijks een reserve controller aan te stellen, zodat er ook jaarlijks een wisseling komt.

Heb je belangstelling geef je dan op via wg.roncesvalles@santiago.nl

Er zijn nieuwe prijzen in RV

De prijs van het bed blijft in 2024 € 14.00

Het Pilgrim-menu kost nu € 13.00 en ontbijt € 6.00

Alle ritsen van de hesjes en de slopen zijn gerepareerd door Mieke Trimbach.

Voordat het seizoen begon zijn de muren van de herberg geveerd.

En ook het Stoomapparaat is weer gevonden!

De ontvangstruimte , het kantoor , voor de winterperiode heeft ook een metamorfose ondergaan.
Zo zag het er eerst uit en nu zo!

:

**Terugkomdag in November.
Noteer alvast : zaterdag 16 november in Holten.**

Jefe dag 1 Juni 2024

Uitnodiging volgt nog.

**Mijmeringen van een oud hospitalero
Pieter van de Ven.**

**“Wie heeft hem nog gekend, de vader
van Edurne”?**

Ben je eigenlijk wel een échte Hospitaler@
wanneer je Patxi niet hebt meegemaakt?
De man die, vaak onzichtbaar, overal
aanwezig was.

Die de herbergtoewtjes, zonder eraan te
trekken, stevig in handen hield.

Die voor elk probleem een oplossing
wist: eten, douches, waterleidingen, kranen.

Die een kist sinaasappels meebracht, wanneer
je om drie stuks vroeg.

Die zonder commentaar de
enorme hoeveelheden drank die wij
omzetten, aanleverde.

En de vriendelijkheid zelve was, zonder ooit je
vriendje te willen zijn.

Patxi.

Eens stond ik in de supermarkt van Burguete
om nog wat spulletjes te kopen voor het
vertrek, de volgende dag.

In een opwelling besloot ik er nog een fles
Patcharan bij te doen.

Ik maakte aanstalten om te gaan betalen, toen
Miguel opmerkte: “ todo ya está pagado”.

Hij knikte naar achteren, ik keek om en daar
stond- ie, vriendelijk glimlachend:

Patxi!

Moge hij rusten in vrede!

En dan volgt er wéér een verrassing. Wie heeft
hem nog gekend, Pieter die Vent?

Wat leuk om onverwacht je eigen versjes aan
te treffen, te lezen door zo'n illustere schare!

Er was eens een Jefe in Ronceval,

Die pelgrims ontving, zonder tal.

Ik heb hem gekend,

Die bijzondere vent,

Buigzaam, toch altijd pal!

En dan lees ik weer, met schreiend hart,
de verhalen.....

Ik ben er niet meer bij...bij 'de medewerkers',
bij 'de weigeraars', bij 'de berooiden',
de 'vermoeiden'.

Er wordt geholpen, er wordt gezocht, soms is
het weer eens een klucht....

Vooraf met de Koreanen, maar na de ampele
uiteenzetting in deze Brief, begrijp ik beter
waarom ze zo doen, waarom ze zo laten.

Ik heb er ooit, nog in de Itzandeguia, eentje bij
zijn schouders gepakt, omgedraaid richting
Sabina, over de weg heen naar

de voordeur geduwd (zachtjes, à la Patxi) en
tegen de ober gezegd dat ie wilde eten.

Want hij bleek maar 1 woord engels te
kennen: “eat”!

Those were the days, tralala!

"Thuisgekomen, zo voelde het" .....lees
ik ergens.

Dat klopt!... dat gevoel had ik ook telkenjare
wanneer ik in de Oude Herberg, beneden door
de gang, naar de keuken liep.

Heerlijk, ik was er weer. De waarheid gebiedt
mij op te merken dat dat in de Nieuwe veel
minder was.

En dan wordt er ook nog vergaderd met
MarieSol, die de club vraagt om nederig om te
springen met de Spanjaarden.

Daar moest ik wel hartelijk om lachen omdat
ik in Ronces altijd al het gevoel had dat we bij
die lieden al meteen met
twee-nul achterstonden, vanwege de taal en
vanwege het feit dat zij daar hoorden en wij
niet!

Poets hun schoentjes, beste Nieuwen, draag
hun zakken, kam hun haartjes!

Alhoewel,,,,,Hollanders!' ik ben hier de baas,
en jij hebt nix te vertellen'!

Ik snap Marie wel. Van haar heb ik ooit de
vloek 'joder' geleerd.

Ik wens haar een verdomd mooi jubileumjaar
toe.

En doe jullie allemaal, nijveraars van de
Werkgroep, mijn hartelijke groeten.

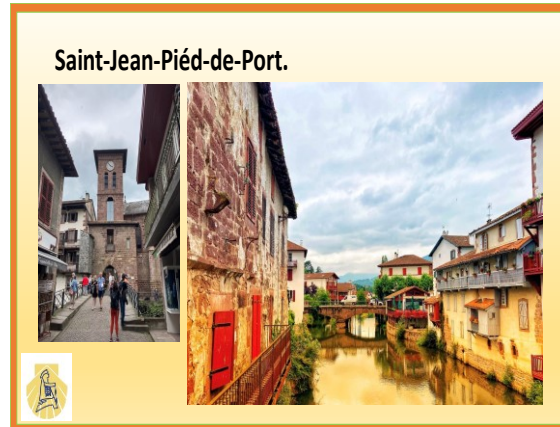
Pieter van de...zonderrrr R...Ven 🤪

Tochtjes die vanuit Roncesvalles te maken zijn, indien het werk het toelaat.

1. Saint Jean Pied de Port :

Marktdagen in Saint Jean Pied de Port :
Elke maandag, de hele dag.
Elke donderdag in de zomer van 9.00 tot 13.00 uur: lokale producenten- en ambachtsmarkt.

2. Ibaneta : wandeling naar kapelletje en dan naar Puerto de Cisa (Lepoeder) en door het bos terug.

3. Mirador de Zamariain (Opservatieplatform) :

Schitterend uitzicht. Met de auto kun je nog een beetje verder het pad op rijden.

Vanuit Espinal de N 140 naar Garaioa . Vanaf het stadhuisplein 3 km. stijgend wandelen via de C. San Gregorio.
Totaal 34 km. Heen en terug

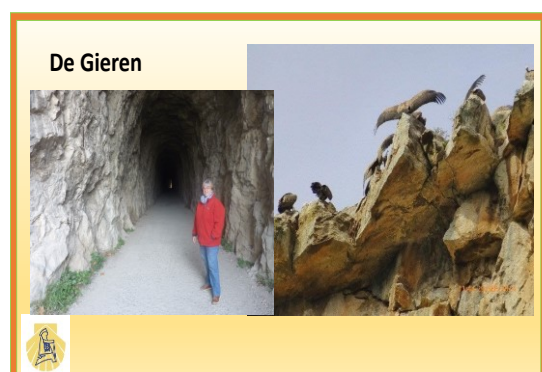

4. Orbaizeta , de wapenfabriek ruïne

Route vanuit Roncesvalles: direct na Burguete eerste afslag links. De N A 140. Na het dorpje Aribes afslag naar links de NA 2030. Voorbij het dorpje Orbaizeta op de splitsing de linkerweg volgen. Het staat aangegeven.
Afstand ongeveer 50 km. Heen en terug.
Laatste stuk is bochtig en smal

5. Foz de Lumbier, kloof van de gieren.
Route vanuit Roncesvalles: Richting Espinal, voorbij de camping de linkerweg NA 172 nemen tot Aioz. Daarna de NA 150 nemen tot Lumbier. Foz de Lumbier staat aangegeven. Het is een wandelpad door de kloof en een tunnel waar bovenop de gieren cirkelen.
Afstand Ongeveer 100 km heen en terug.

6. El Fuerte de Cristobal

Iets ten Noorden van Pamplona, afslag op de A 30, Daarna te bereiken via de weg Camino de San Cristobal omhoog rijdend vanuit de stad Artica. Daar

ligt op de berg Excaba het fort Alfonso XII uit eind 1800. Het wordt El Fuerte de San Cristobal genoemd.

IN 1938 waren er 2487 gevangenen. Vele zijn door ondervoeding en door hartproblemen gestorven. Bij een vlucht in 1938, zijn er 206 doodgeschoten. Enkeligen hebben Frankrijk kunnen bereiken. Het is interessant, om daar een kijkje te gaan nemen. Je moet wel een eindje lopen, het is niet bereikbaar met de auto.

Afstand ongeveer 120 km heen en terug

Gevangenis bezoeken

7. Pamplona

Centrum en de Cathedraal

Pamplona

Fragmenten uit de verslagen van het Libro de Oro 2024

Periode 1.

Aantal pelgrims 649

Ierland

Donal is zijn naam. Meer heeft-ie niet. Niet eens een -d- om zijn naam af te maken. Incompleteet. Zijn rugzak is gestolen, z'n creditkaart geblokkeerd. Hij kent het paswoord van zijn telefoon niet meer. Andere telefoonnummers, het thuisfront? Gewist. Zijn vader? Nee! Volgens zijn paspoort komt hij uit Ierland, maar hoe hij hier gekomen is, herinnert hij zich niet meer. Een vliegticket zegt, dat hij op 19 februari landde in Bordeaux. Hoezo Bordeaux? Ben je al eerder hier geweest? Schouderophalen. Zijn ogen dwalen rond, maar zien niets. Hij ziet er verzorgd uit met een bos haar, waar de Keltische wind nog in ruist. Een baard als van Maldegij's, de tovenaars, maar zonder restanten van allerlei brouwsels. Zijn krachten echter zijn vervlogen, hij kan elk moment breken. Een aansteller, een toneelspeler. Gedrogeerd, zijn pillen vergeten, de zaak besodemieterend. Bel de dokter, de politie, de uitvaartondernemer. Dus de politie gebeld: vier man sterk. De Spaanse politie is zich duidelijk bewust van zijn eigen zwakte. Ook bij Sabina durven ze niet binnen te komen, anders dan in rotten van drie. Ze zijn ook gedreven om alles heel zorgvuldig te doen: ze nemen er alle tijd voor, overwegende, delibererende en herhalende. En ze laten het nooit bij één pilsje. Dus ook nu: op een bepaald moment zijn ze alle vier aan het bellen. De vreemdelingendienst, aanpalige herbergen, de Ierse ambassade. Allen gesloten. De vierde verontschuldigt zich: zijn gsm had opgeladen moeten worden. Conclusie: we komen morgenvroeg om kwart over acht terug. Los het voorlopig maar zelf op. Men gaat een evaluatiebijeenkomst beleggen bij Sabina.

Intussen zijn ook de zorgdiensten gearriveerd. Marisol organiseert een bed, ver weg van de reguliere, genormaliseerde pelgrim. Annemiek heeft in een mum een slaapzak, bedsokken en enkele onderbroeken georganiseerd. Uit een afvalbak komt een kwart tube tandpasta, in de wasserij ligt nog een Koreaanse tandenborstel. Berry zet in English style een pot thee en smeert dito een aantal sandwiches. Wim is er niet; die is hem voor een paar dagen gesmeerd met zijn tentje. Tegen tien is Donal gesmoord in naastenliefde en kringloopartikelen. Als hij nu maar blijft slapen tot morgenvroeg als Hermandad weer is gearriveerd.

Tis een sluwert onze Ier. Een normale gsm blijft na en aantal foute toegangspogingen een dag onbenaderbaar. Die uit het land van St. Patrick doet daar, naar zijn zeggen, vijf dagen over. Zo rekt hij zijn verblijf op deze gewijde grond. Hij is net zo vriendelijk als Mark Rutte in de maanden voor de verkiezingen. En hij pakt je straks als Mark Rutte in de jaren na de verkiezingen. Waarom is zijn creditcard zogenaamd geblokkeerd? En wij maar betalen. Golven verontwaardiging en naastenliefde rollen over elkaar. Geen krijgt de overhand.

De andere ochtend vroeg zijn alle officials aanwezig, de Guardia Civil, de Policia Nacional, Tetsju en Marisol. Het net rond de eenzame man uit het land van U2, Sinéad O'Connor, Bob Geldoff, Enya, Van Morrison en Johnny Logan begint zich te sluiten. Koortsachtig verkeer tussen Roncesvalles, Madrid en Dublin brengt tenslotte zijn broer aan de lijn.

Geschrokken, bezorgd en coöperatief. Hij zal zijn best doen, om zijn jongste broertje in Roncesvalles te komen ophalen. Of kunnen jullie hem naar Bordeaux brengen, of eventueel naar Biarritz, of... Oké dan. Zaterdag is hij in Bordeaux, zondag met een huurauto in Roncesvalles. De tranen rollen Donal over de wangen. Wankel huppelt hij naar zijn tijdelijke ballingsoord: bed 171. Aan een zak Magdalena's heeft hij op dit moment genoeg. Zijn langzaam

voortschrijdend Alzheimer laat hem snel alle ellende van de afgelopen dagen vergeten.

Al jaren zijn we gewend aan kratten met Spanjaarden, aan wagonladingen Koreanen, aan een verdwaalde IJslander en aan hordes Italianen. Maar dit jaar met name is de toename van het aantal Chinezen (Vastelandchinezen wel te verstaan) opvallend.

Ruben Terlou trekt de hele wereld door om vast te leggen hoe Xi Ping zijn zijderoute uitrolt door overal zijn overtallige landgenoten plekken te laten innemen in armlastige landen. Wat begint met een afhaalchinees eindigt via een wegenbouwproject en de diefstal van grondstoffen in een wegwerp chinees.

Opvallend is dat elke Chinees die deze weken binnenkwam op zijdevoetjes, als plek van herkomst Beijing opgaf. Even kwam de gedachte aan een centraal geleide operatie bij ons op. Zeker toen bleek dat een van hen een grote koffer liet vervoeren door Corre Camino en aanverwanten met daarin alleen maar Chinese waaiers, honderden Chinese waaiers. Om volkomen duistere redenen kreeg Wim er een met opwekkende leuzen ("De echte weg leidt naar Beijing", "Voor elke gele pijl, een Chinees", "Jacob Morendoder, Xi Oeigoerendoder").

Maar de klap op de vuurpijl, een honderdklapper, was het vertrek van twee oosterlingen in de vroege ochtend (die met het koffer vol reclamemateriaal), waarvan de vrouw vertelde dat ze op een school werkte en volgend jaar misschien terug wilde komen met een aantal leerlingen! Zij was geen docent of conciërge, geen directielid of amanuensis. Nee, zij was official. Daar geplaatst waarschijnlijk door de communistische partij. Hoe groot is die school dan? Het was een eliteschool met slechts tienduizend leerlingen. Ik zie Ruben Terlou al zich met zijn trouwe hondenogen en vragende interviewstijl verbazen op de etappe tussen Sahagún en El Burgo Ranero over het lint van duizenden pelgrims met alleemaal hetzelfde petje, hetzelfde merkloze shirtje, dezelfde stokken, dezelfde rugzakken en hetzelfde Mao-buikje in wording. Vanuit de ruimte is die slinger zelfs

te zien, zoals de Chinese muur dat schijnt te zijn. In elk dorp blijken er twee pupillen achtergebleven te zijn om een nieuwe herberg te beginnen met namen als “de gehaaide Sjanghaai” , “een rugzak vol kostbaarheden” of “het terracotta pelgrimsleger”. Vriendelijk (op haar formulier is ze Boeddhiste) vraagt ze me, met haar camera in de aanslag, of ik een welkomstwoordje wil spreken voor de groep die volgend jaar met haar meekomt, een aanmoediging. Ik stem uiteindelijk toe, al was het alleen maar om de Koreanen dwars te zitten.

Periode 2

Aantal pelgrims 2.026

Tijdens de paasperiode ook nu weer lange rijen!

Opruimen en afwassen, het blijft een heikel punt. Gelukkig willen we allemaal aan dat soort activiteiten deelnemen. Echter twee Hospitalera 's willen zo graag afwassen, dat ze 's avonds niet kunnen wachten tot de vaatwasser klaar is en leeggehaald kan worden. Na gedane zaken glimt alles ons tegemoet, de tafel en de aanrecht, alsmede

de glimlach van de dames na gedane afwaszaken. Na sneeuw nu ook koud en winderig, waarbij zich vanaf 10 uur ook regen voegde. Dat leverde in de loop van de middag tientallen, zeer verkleumde, pelgrims op. Met name een groep van ongeveer twintig Brazilianen had het zwaar te verduren gehad. Voeg daarbij het gegeven dat slechts één hunner in gebrekkig Engels kon communiceren en tevens hun getransporteerde bagage een tijd lang zoek was. Daardoor duurde het enige tijd voordat hun ontredde en onderkoeling met een warme douche en droge kleding was weggewerkt.

Twee Chinese dames zorgden voor veel verwarring i.v.m. hun vasthoudendheid over hun niet te traceren bagage. Na eindeloos speurwerk en bellen werd het probleem opgelost.

Uiteindelijk arriveerden er in regen en wind 124 pelgrims. Er was even sprake van stroomuitval, maar dat werd na enig zoekwerk door Sjaak deskundig opgelost.

Periode 3

Aantal pelgrims 2.831

Vandaag eerste hulp geboden aan een gevallen man, die daardoor een hoofdletsel heeft opgelopen. Met Arnica gel en koelpacks werd de zwelling en pijn minder. Later bleek dat het de priester van de Westminster Abbey uit Londen was, want hij assisteerde onze priester Don Valentino 's avonds bij de Santa Misa. Adriana, Bas en ik (Ina) zijn nieuwe Hospitaleros en werden rondgeleid door Nerea, de dame die werkt bij de shop en museum. Heel interessant om in de Kapel Santiago, Silo de Carlomagno, Museum en Kerk te mogen rondkijken. 's Avonds bij de Santa Misa werden de pelgrims gezegend door beide priesters. Een mooi moment. “Mooie momenten moet je koesteren en van top tot teen bekijken en ze vervolgens bewaren bij je meest waardevolle bezit: je herinneringen

Met het transport van bagage gaat het niet altijd goed. Zo is een tas van een Koreaanse mijnheer in Santiago terecht gekomen i.p.v. Roncesvalles. Communiceren met hem ging moeilijk dus hebben we een mede pelgrim die ook uit Korea kwam hem hebben laten helpen. Uiteindelijk ook weer goed gekomen. Vandaag heel fijn met Liernie samengewerkt bij de receptie. Zij vervangt Marisol in het weekend. De afspraak om niet meer dan met 25 drogers te doen heeft goed gewerkt, er waren meer handwassers en wij waren om 8 uur klaar in de wasserij, wat een meer aanvaardbaardere tijd is dan 23.30uur

Nog een spannend detail: er wordt een gouden ring met diamant gebracht door een eerlijke vinder. Ze had de ring gevonden in de doucheruimte. Echter van wie zou de ring zijn? Daar kwamen we niet meer achter omdat iedereen al sliep. We hebben de ring opgeborgen in de "kist" bij de receptie. In de hoop dat de eigenaresse zich de volgende ochtend komt melden

Yes, de eigenaresse meldt zich en vertelt dat de ring vierduizend euro heeft gekost. Ze is natuurlijk heel blij dat de ring gevonden en gebracht is. Zo zie je maar weer: Eerlijkheid duurt het langst!

Periode 4.

Aantal pelgrims 3.354

Om 10 uur werkbepreking in onze eigen keuken. Dan hebben we het over een soort van oermens: ruige baard, zwarte rugzak met achterop slingerend de wit uitgebleekte schedel van een ree(?). Geen plaats meer voor hem in de herberg, maar dolgelukkig dat hij van Har een tentje krijgt -gevonden voorwerp. En over de twee Britse broers die zich over de Camino bewegen in een kantoor-outfit: gestreept jasje, sjieke schoenen. Wat bezielt hen? Bezigt met een spannend under-cover onderzoek?...

De stroomstoring veroorzaakt meer problemen: 36 slopen zijn al van de bedden gehaald en in een vuilniszak naar de Lavanderia gebracht. Wassen zonder stroom lukt niet. Enige optie: ze er maar weer ongewassen omheen doen. Maar waar is die zak met slopen gebleven?..... In de vuilcontainer! Har vist ze er gelukkig op tijd weer uit

Grote domper van de dag: de diefstal van 550 Euro in onze Albergue. Twee landgenoten zijn het slachtoffer. Altijd voorbereid op dit soort dingen in Amsterdam, maar beslist niet hier! Hun onwankelbare vertrouwen in hun "Camino-familie" is zwaar geschonden en dat vinden ze veel en veel erger dan het verlies van hun geld.

.Waar we niet blij mee zijn, is weer een geval van diefstal. Amerikaans meisje in tranen, haar Garmin watch is verdwenen. Het vredige gevoel van een pelgrimsherberg opnieuw wreed verstoord.

Hoe het komt weten we niet, maar om 3 uur hebben we helemaal geen bedden meer. Zeker 60 pelgrims moeten we doorsturen. Verder worden er nog twee pelgrims door de Bomberos van de berg geplukt. Niets ernstigs. Vrijdag: Ook vandaag al rond 3 uur geen bed meer over. Diep teleurgestelde mensen, soms in tranen. Wij kunnen niet anders dan hen doorsturen.

